Kamu Emekçileri Bülteni
Özel Sayısı: 102

Anadolu Yakası
İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 250 000 * Mart 2004

Düzen partilerine oy yok!

Soyguncu-rantçı sermaye uşaklarından hesap soralım!

Yerel seçimler ve sınıf tutumumuz...

Düzen cephesinde yalanın bini bin para

Sermaye partilerinin yerel seçim hazırlıkları aylar öncesinden başlamıştı. Bugünlerde aday belirleme kavgaları gündemi işgal ediyor. Kokuşmuş medyanın desteğini de arkasına alan AKP ve CHP'nin gürültüsü daha fazla çıkıyor. Öyle görünüyor ki 3 Kasım'da sandığa gömülenler, bir kez daha okka altına gidecekler.

Sahne bu kez çok kalabalık değil. Sermaye cephesinin bir yanında tüm saldırganlığına, işçi-emekçi düşmanı icraatlarına, emperyalizme uşaklıkta düştüğü çukura rağmen halen birçok arkadaşımızı kandırabilen AKP var. Aynı cephenin diğer yanında ise hükümetin icraatlarına yalandan da olsa çıt çıkarmamış öteki sermaye partileri, özellikle mecliste olmanın avantajına sahip CHP yer alıyor.

Bir yaygaradır gidiyor. Halkın sorunlarını yakından bilenler mi dersiniz, temizlik, çevre, yol, su, elektrik sorunlarını çözecek olan mı dersiniz, kaynakları halkın yararına kullanacak olan mı... Ne ararsanız var. Yalanın bini bin para!

Sermaye partileri sadece çalıp çırpar

Sahi bu sorunlar şimdi mi ortaya çıktı? Yıllardır kim elinde tutuyor belediyeleri, muhtarlıkları? Hani nerde alt yapı sorunları çözülmüş, hizmetleri kusursuz sunan, kaynakları halkın çıkarına kullanan, halkı yönetime katan örnekler? DYP'sinden MHP'sine, ANAP'ından, DSP'sine, SHP'sinden CHP'sine bilcümle sermaye partileri ne yaptılar bugüne kadar? Ya o şimdiden zafer edası takınmış AKP?

İstanbul'a bakın, ilçelerine bakın; çırılçıplak ortada gerçekler. Biz içinde yaşadığımız için farketmiyoruz belki ama göstermelik bir çalışmanın olduğu, her yandan dökülen, delik deşik bir inşaatı andırıyor İstanbul. Dışardan gelenler, bizim olağan saydığımız trafiği, otobüslerdeki perişan halimizi görünce bitmiş İstanbul diyor. Biraz kar yağdı, feleğimiz şaştı. İşte sermayenin belediyecilik eseri! Tayyip Erdoğan bu eserin baş mimarlarından biri değil mi? Erdoğan başta olmak üzere onlarca AKP'linin belediyecilik döneminde yaptıkları çalma, çırpma, hırsızlık, yolsuzluk suçlarının davaları halen sürüyor. Daha doymadılar, hükümet olmanın imkanlarıyla daha büyük lokmalar yutuyorlar.

Ama burjuvaların uydu kentlerine, o etrafı çevrili, özel korumalı sitelerine, sahilleri kirleten yalılar zincirine, ormanlarımızı kemirerek yarattıkları villa cennetlerine söz yok. İyi de oy avcıları yaygarayı bizim semtlerde koparıyorlar, bizim çamurlu sokaklarda cirit atıyor, bizim kulaklarımızı sağır ediyorlar. Öyle ya bir avuç burjuvanın oyu çok da belirleyici değil. Hem hangi düzen partisi seçilirse seçilsin asalak kapitalistler her türlü hizmeti alacaklar.

Düzen partileri rant savaşı yapıyor

Zaten seçimler biz işçi ve emekçileri, yoksul halkı aldatarak düzene bağlamak için yapılıyor. Seçimlerde yaşanan kıran kırana rekabetin tüm işçi ve emekçileri, yoksulları dosdoğru ilgilendiren nedenleri var. Özellikle eğitim, ulaşım, sağlık gibi en temel hizmetlerin belediyelere devredilerek özelleştirilmesini öngören Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı iştahlarını fena halde kabartmış durumda. Rantçı, soyguncu sermaye partileri, yasa çıktığı durumda oluşacak ranttan, yerel yönetimler arpalığından nasiplenmek için yalancılıktaki tüm maharetlerini sergiliyorlar.

Sermaye partileri yetmiyormuş gibi bir de sermayenin kirli partisi SHP ile "Demokratik Güçbirliği" yaftası altında, solda birlik propagandasıyla aklımızı çelmeye çalışan tatlı su solcuları çıktı karşımıza. Belediyeleri alarak yerellerde iktidar olacaklarmış. Halkı yönetime

BDSP Pendik seçim büro adresleri:

*** Mutlu Sokak No: 27 Sanayi Mahallesi (Kavi Kablo karşısı) Kurtköy/PENDİK**

*** Pazar sokağı No: 34 Aydos Merkez (Camcının yanı) Ertuğrulgazi Mahallesi/PENDİK**

ortak edip yerel yönetimlerde demokrasiyi sağlayacaklarmış. Eğitim, sağlık, ulaşım, çevre, temizlik, yol, su, elektrik, kısaca ne kadar sorunumuz varsa çözeceklermiş. Böylece bir dahaki genel seçimlerde iktidarı tümden ele alacaklarmış...

Ne güzel diyeceğiz, ancak TÜSİAD'ında, MÜSİAD'ında, Genelkurmay'ında, polisinde, yargısında, hapishanelerinde, medyasında, parlamentosunda, sendika bürokrasisinde cisimleşmiş sermayenin çıplak egemenliğini unutamıyoruz. Kimi zaman örtülü kimi zaman açık faşizm koşullarının hüküm sürdüğünü unutamıyoruz. Kapitalist sömürü düzeni varoldukça hiçbir sorunun tümden ortadan kaldırılamayacağını, kalıcı olarak çözülemeyeceğini düşünmeden edemiyoruz.

Sahte umut havarilerine aldanmayalım

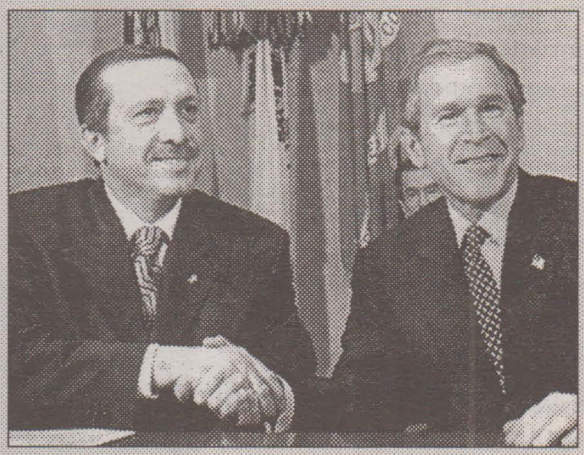
Bütün kötülüklerin anası, bugünkü sömürü ve zulüm düzeni değil mi? Habire pislik üreten sermaye düzeni yıkılmadan, hangi sorundan kurtulabiliriz ki? Kısacası ne kendi başına belediyeleri, muhtarlıkları kazanmakla yerel olarak yaşadığımız sorunlar çözülebilir, ne de işçi sınıfının zoru olmadan sermaye iktidarı yıkılabilir. Bunları unutup "iyinin kötüsü" ya da "tescilli sermaye partileri olmasın da..." diye gidip sahte hayal yayıcıların peşine takılan arkadaşlarımız yazık ki az değil. Böylelikle onlar bir kez daha işçi sınıfının gerçek iktidar mücadelesinden alıkonulup, farklı bir yoldan da olsa aldatılıp düzene bağlanmış olacaklar.

Biz [redacted] sınıf bilinçli işçiler ise, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere bu yalın gerçekleri yaygın bir şekilde anlatmak, seçimlere sınıfın devrimci çizgisinin temsilcileri olarak katılan bağımsız sosyalist adayları destekleyeceğiz. İşçi sınıfı cephesinde yer alanların, bundan başka bir seçenekleri yoktur.

Düzen partilerine oy verme hesap sor!
Bağımsız sosyalist adayları destekle!

Tayyip Erdoğan ve avanesi savaş kundakçılarının huzuruna çıktı...

Emekçi düşmanı Amerikan uşaklarından hesap soralım!

Ocak ayının sonlarına doğru T. Erdoğan, A. Gül ve çok sayıda AKP'li bakan Amerika gezisine gittiler. Tabii her zaman olduğu gibi yanlarında bir sürü işadamı da bulunuyordu. Bu uşak takımı hem ABD ile aralarındaki bazı pürüzleri gidermek, hem de Washington'dan gelecek tüm emirlere itaat edeceklerini göstermek için efendilerinin ayağına kadar gittiler.

Kapalı kapılar ardında yaptıkları görüşmeleri elbette işçi-emekçilere açıklamadılar. Zaten egemenlerin böyle bir adetleri de yoktur. Zira onlar, emperyalistlerle yaptıkları anlaşmalarla halkın değil, sömürücü sınıfların çıkarlarını gözetirler her zaman.

Onlarca yıldır uygulanan İMF-TÜSİAD yıkım paketlerinden de bunu biliyoruz. İMF ile yapılan anlaşmalar serisi, kapitalistlerin muazzam bir sermaye birikimi elde etmelerini sağladı. Semiren bu asalaklar, dünyadaki zenginler sıralamasında çoktan ilk 500'ün arasına girdiler. Ama bütün değerleri üreten işçi ve emekçilerin sefaleti bu dönem boyunca artarak devam etti.

İMF paketleri, hangi hükümet işbaşında olursa, onun tarafından uygulanmıştır. Diğer bir ifadeyle, sermaye adına hareket eden her parti, bu saldırıları gönüllü bir şekilde yerine getirmiştir. Şimdi "nöbet sırası" AKP'de. Bilindiği gibi AKP hükümeti, komşu Irak halkının katledilmesine de ortak olmak için çırpınıp durmuştu. Zira kazaya uğrayan ilk tezkereden dolayı Washington'daki efendiler fena halde öfkelenmişlerdi. Sermaye iktidarı, haydutbaşı Bush ve savaş çetesinin gönlünü almak için tüm kurumlarıyla seferber oldu. Irak'a asker göndermek dahil her hizmeti yerine getirmeye hazır olduklarını kanıtlamak için çırpınıp durdular. Bu amaçla yeni tezkereler çıkardılar. Washington gezisi ve bu gezide verilen taahhütler ise, bu utanç verici çabanın doruk noktası oldu.

İşçi sınıfının tarihsel kazanımları ı gaspedenlerle onu köleliğe mahkum etmeye çalışanlar, bu aynı uşa takımıdır. İşçi sınıfı ve tüm emekçiler, sermayeye ve onun hizmetindeki güçlere karşı mücadele etmek durumundadırlar. Acil demokratik-sosyal talepleri kazanmanın, sınıfsız sömürüsüz bir dünya kurmanın yolu da buradan geçiyor!

Alumag'ta direniş!

Alumag Kurtköy Pendik'te kurulu olan ve Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu orta ölçekli bir metal fabrikası. Son dönemde işçilere dönük saldırılar artmış bulunuyor. Fabrikada iç örgütlülüğün nispeten sağlam olması, şimdiye kadar patronun olur olmaz dayatmalarını engelliyordu. Ancak son iki ayda saldırılar giderek artmaya başladı. Aralık ayı içerisinde 7 işçi kapının önüne konuldu. Ocak ayı başlarında da 5 işçi, "üretimin azalması" bahane edilerek işten atıldı. İşten atmalardan sonra ise, fabrikanın satılması gündeme geldi. Ve bir süre sonra bu söylentiler idareciler tarafından doğrulandı. Eski patronla yapılan görüşmelerde, işçilerin iş akitlerinin feshedileceği, tazminatlarının ödeneceği ve yeni patronla işe devam edileceği söylenmişti. Fakat hiçbir şey söylendiği gibi gelişmedi.

Alumag'ın görünürdeki sahibi, patronun akrabası olan bir Alumag işçisidir. Alumag, bir paravan firmaya devrediliyor. Bu firmadan da, Alkama isimli başka bir firma haciz yolu ile Alumag'ın makinalarını satın alıyor. Bütün bu oyunlar işçilerin tamamı izne çıkarıldığı sırada yapıldı. 16 Şubat'ta işbaşı yapmak için gelen işçiler, fabrikadan içeri alınmadılar. Fakat işçilerin tamamı içeri girerek fabrikayı fiilen işgal ettiler.

16 Şubat'tan bu yana yapılan görüşmeler sonrasında Alkama patronu bütün işçilerle üretime devam edileceğini ve parça parça işbaşı yapılacağını söyledi. Fakat fabrikanın 3 sendika temsilcisi işe alınmıyor. Tazminatları ise, işe devam edenlerinkini yeni patronun, kendi isteğiyle ayrılan 10 işçiye ise eski firmanın (Alumag) vereceği söylendi.

Fakat Alumag işçileri dönen bir dizi oyundan sonra patronun bu sözlerine güvenmiyor. Görüşmeler halen devam ediyor. İşçilerin talebi, bu vaadlerin hukuki bir prosedüre bağlanması, bir protokol imzalanması yönünde. Tazminatların bir seferde verilmesi ve temsilcilerin de işbaşı yapması temel talep durumundadır. Bugün için bu vaadler son derece muğlak durumda. İşçilerin talebinin kabul edilmesi sorunun çözümü için belli bir güvence verse de temel bir çözüm olmadığı kesindir.

Alumag işçileri yılların birikimi bir mücadele deneyimine ve sağlam bir iç örgütlülüğe sahiptir. Günlerdir geceyarılarına kadar fabrikadan çıkılmamasından sonra yeni patron da bunun farkına vardı ve göstermelik bir iyi niyet oyunu oynamaktadır. Bu durum karşısında bürokrat şube yöneticileri bile mücadeleci söylemler kullanmaktadır. Bu yönüyle asıl garanti Alumag işçilerinin mücadelesi olacaktır. Alumag işçilerinin vereceği mücadelenin sonucu kuşkusuz ki, diğer sınıf kardeşleri için de önemlidir. Bu nedenle Alumag işçileri, diğer sınıf kardeşlerine karşı da sorumludurlar.

Kurtköy'den metal işçileri

Yasan'da işçi kıyımı!

Ümraniye'de kurulu bulunan Yasan Metal Fabrikası'nda geçtiğimiz hafta işçilere dönük saldırılar yaşandı. 2001 Şubat krizinden sonra işten atılan işçilerin yerine alınanların birçoğu sendikaya üye olmamıştı. Bir süredir işçiler sendikaya üye yapılıyordu. Üyelikler patrondan habersiz yapılmaya çalışıldıysa da patron durumun farkına vardı. Patron, ilk önce iki arkadaşı işten çıkardı. Fakat ne sendika, ne de temsilci bu saldırı karşısında bir tutum almadı. Saldırıyı püskürtmek için işçileri harekete geçirmek adına hiçbir çaba gösterilmedi.

Patronun ilk saldırısı karşılıksız bırakılınca peşi sıra ikinci ve daha güçlü bir saldırı geldi. Patron bayramdan önceki gün bütün işçileri sorguya çekerek sendikaya üye olanların çoğunun adını öğrendi. Bayramdan sonra işbaşı yapıldığında ise, patron işçileri tek tek sendikadan istifa etmeye zorladı. İstifa etmeyi reddeden iki işçiyi de işten çıkardı. Aradan haftalar geçmesine rağmen Birleşik Metal-İş Kartal Şube yöneticileri, saldırılara karşı herhangi bir mücadele başlatmış değiller. Asalak patron tarafından yapılan saldırılara eylemli mücadeleyle yanıt verilmedikçe bu saldırıların arkasının kesilmeyeceği açıktır.

Şu anda fabrikada çalışan işçiler gergin bir bekleyiş içindeler. İstifa etmeyen, daha doğrusu patronun henüz sendikaya üye olduklarını öğrenemediği işçiler ne yapacakları noktasında ciddi sıkıntılar yaşıyorlar. Bir tarafta sendikadan istifa, diğer tarafta işten atılmak ikilemi içindeler. Saldırının ilk hedefi olarak işten atılan işçilere ise, sendika sahip çıkmamıştır. Bu, çalışan işçiler tarafından da bilinen bir durumdur. Oysa bizzat Kartal Şube Başkanı Ali Rıza İkisivri işten atılma durumunda şalterin ineceğini söylemişti. Ancak yaşananlar gösteriyor ki, bu iddialar boş sözlerden ibarettir.

Verilen sözlerin tutulmaması yüzünden işçiler sendikaya karşı derin güvensizlik duyuyorlar. Sendika, bu güven kaybını bir an önce gidermek zorundadır. Bunun ilk yolu işten atılan işçilere sahip çıkmaktır. Bundan sonra ise, patronun Yasan'ı sendikasızlaştırma saldırısını güçlü bir örgütlenme çalışmasıyla yanıtlamaktır.

Belli ki, masabaşı görüşmeler çözüm getirmemektedir. Zaten Yasan patronu masada dahi olsa sendikaya tahammül etmemektedir. Bu nedenle çözüm için en sağlam yol direniştir, kararlı bir mücadeledir. İşçiler şu anda sendikanın ne yapacağını görmek için bekliyorlar. Hiç gecikmeksizin işçilere gidilmelidir. Yine tekrarlayalım ki, masabaşı görüşmeler çözüm değildir. Birleşik Metal Kartal Şube yönetiminin bürokratik mekanizmalara başvurması, ya da bu yollardan medet umması Yasan'ı kaybettirir. İşçileri de sendika düşmanı yapar.

Sorunun geldiği yer bir ölçüde şubeyi aşmaktadır. Bu nedenle yeni iddialarla gelen Merkez Yönetim de bir an önce sürece müdahil olmak zorundadır. Yasan'da yaşanan saldırı ve Kartal Şube'nin pasif tavrı karşısında alacağı tutum, Genel Merkez yönetiminin "sınıf sendikacılığı" iddiasında ne kadar ciddi ve samimi olduğunun ilk sınaması olacaktır.

Ümraniye'den metal işçileri

Petrol-İş Genel Sekreteri Mustafa Çandar ile TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesi üzerine konuştuk...

"Artık işçilerin de sorunlarına sahip çıkması gerek!"

- TÜPRAŞ'ın özelleştirme ihalesi yapıldı, gelinen son aşama nedir?

M. Çandar: Özelleştirme saldırısı gündeme geldiğinden beri, yani 18 yıldır TÜPRAŞ özelleştirme kapsamında. Özal'dan bu yana iktidara gelen tüm siyasi partiler, TÜPRAŞ'ı özelleştireceğiz diye program yaptı ama başarılı olamadılar.

Tabii en ciddi özelleştirmeler bizim iş kolunda var. Bunların başında TÜPRAŞ, PETKİM, TÜGSAŞ (gübre fabrikaları), Bursagaz, Esgaz (doğalgaz dağıtımı şirketleri) geliyor. Bursagaz ile Esgaz daha önce özelleştirildi. Burada pek fazla bir şey yapamadık.

PETKİM sürecini ise hep beraber izledik. İki sefer ihaleye çıkarıldı, her iki ihale Uzanlar'da kalmıştı. Onlara da verilmedi. Son yapılan ihaleye teklif gelmedi. Şimdi bir kez daha ihaleye çıkaracaklar. Bu sefer nasıl bir teklif gelirse gelsin satmak niyetindeler. Biz ise teslim etmeyeceğiz diyoruz, ama bu arada süreç devam ediyor.

Bu arada TÜPRAŞ, en son yapılan ihale ile Tataristan'ın Taftnet firmasına gitti. Son gece apar topar Zorlu Holdingi de ortak ettiler. İhale, Zorlu Grubu ile Taftnet firmasına 1 milyar 3 yüz milyon dolara bırakıldı. Oysa bu şirketi yeniden kurmak için 7 milyar dolar gereklidir.

Bu bize göre şaibeli bir ihaledir. Biz buna itiraz ettik. Batman, Aliağa, Kırıkkale, Kocaeli rafinerilerinde çalışan işçiler ile sendika yöneticileri olarak Ankara'ya gidip suç duyurusunda bulunacağız. Demokratik kitle örgütlerini, aydınları, milletvekillerini müdahil olmaları için çağırdık.

TÜPRAŞ'ta yaşananlar midemizi bulandırdı. Bu önemli tesis ne olduğu belli olmayan bir şirkete verildi. Araştırma yaptırdığımızda ihaleyi alan şirketin Rus mafyası ile bağlantılı olduğunu ve burada rafinaj falan yapmak niyetinde olmadığını gördük. Yani bu şirket petrol satıyor, rafinaj yapmakla bir ilgisi yok. Yerli ortağı Zorlu'nun da böyle bir deneyimi yok.

TÜPRAŞ'ın satılması tüm halkın zararınadır. Devlet özelleştirme yaparken, zarar eden şirketleri sattığını iddia ediyor. Ama TÜPRAŞ'ın devlete sağladığı kazanç ayda 1 trilyondur. Ayrıca Türkiye'de toplanan vergilerin yüzde 20'sini bu kuruluş sağlıyor.

TÜPRAŞ'ın yıllık net kârı ise, 400 milyon dolardır. Bu durumda 3 yıllık kârına satılmış oldu. Yani işçilerin uzun yıllar emek harcayarak kurdukları bu sanayi kuruluşları yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekilmiştir.

Taftnet TÜPRAŞ'ı alabilirse, kendi alanında tekel kuracak. O zaman hem fiyatlarla oynayabilecek, hem de istediği zaman petrol verecek. Örneğin özel rafineri olan Ataş, 1974'te Kıbrıs'ta savaş çıktığı zaman üretimi durdurmuştu. TÜPRAŞ olmasaydı Türkiye'de uçak yakıtı bulunmayacaktı.

- Petrol-İş Sendikası özelleştirme karşısında nasıl bir tutum alıyor?

M. Çandar: Biz özelleştirmeye karşı mücadele eden bir sendikayız. Yani TÜPRAŞ'ı alan şirketler şaibeli olmasa da yine bu satışa karşı mücadele ederdik. Özelleştirme karşıtı mücadelemiz devam edecek. Çünkü özelleştirme işçi sınıfına ve halka karşı bir saldırıdır. Biz baştan beri özelleştirmeye karşı mücadele ettik. Bizim karşı çıktığımız sadece ucuz fiyat veya şirketlerin yapısı değil, biz özelleştirmenin kendisine karşıyız. Biz bu kurumların kamuda kalıp halkın yararına kullanılmasını istiyoruz.

Ama maalesef Türkiye'de 18 yıldır özelleştirmelere karşı sesimizi duyuramadık. Yalnız kaldık. Topyekûn bir direniş oluşturamadık. Böyle giderse, her tarafta sessizlik devam ederse yakında satacak bir şey bırakmayacaklar. Ondan sonra ne yapacaklar artık bilmiyorum.

- Özelleştirme, dünya çapında gündeme gelen bir saldırıdır. İşçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtmayı, sosyal kazanımlarını yoketmeyi amaçlıyor. Yani ekonomik/sosyal kazanımları gaspetmenin yanı sıra, kapitalizmin ideolojik bir saldırısı var aynı zamanda...

M. Çandar: Özelleştirmenin temel mantığına bakarsak, dünya çapında ideolojik bir saldırı olduğunu görürüz. Tekelci sermaye, devletin elindeki kârlı kuruluşları ele geçiriyor. Dünya genelinde işçi sınıfının sendikal örgütlülüğünü dağıtıyor. Artık sermaye sınır tanımıyor. Günümüzde sadece silahlı işgaller olmuyor, bir de özelleştirme yoluyla bizim gibi ülkeleri işgal ediyorlar.

Şu anda Türkiye'nin TÜPRAŞ kadar bir rafineriye daha ihtiyacı var. Madem bu işi yapmak istiyorlar ve bizi düşünüyorlar bir rafineri daha kursunlar. Ama biliyoruz ki özelleştirmeler ülke çıkarları için değil, İMF ve Dünya Bankası'nın baskılarıyla yapılıyor. İktidarlar da bu kurumların bir dediklerini iki etmiyorlar.

- Türkiye'deki sermaye sınıfı da özelleştirmeyi savunuyor ama...

M. Çandar: Muhakkak. Tabii ki onlar da pastadan pay kapma telaşı içindeler. Yani "yağma Hasan'ın böreği" gibi bir şey, ne kaparsam kâr diye bakıyorlar. Bakıyorsun Zorlu şirketi son anda TÜPRAŞ'a ortak ediliyor. Başbakana bir plaket verdi, başbakan onlara TÜPRAŞ'ın yarısını sundu. Yarın öbür gün başka bir holding başbakanı pohpohlarsa o zaman da PETKİM'i sunar. Şu anda böyle bir yönetim altındayız.

- Topyekûn bir saldırı ile karşı karşıya olduğumuz açık. Ancak işçi sınıfı ve emekçilerin buna topyekûn bir direnişle karşılık vermediğini de görüyoruz. Bu koşullarda özelleştirmelere, kölelik yasasına ve diğer saldırılara karşı yapılan eylemler neden yerelin ötesine pek geçemedi?

M. Çandar: Halka anlatamadık. '87 yılından bu yana özelleştirmenin ne olduğunu anlatmaya çalıştık. Ama başarabildiğimiz söylenemez. Kendileri topun ağzına gelene kadar sendika ve işçileri harekete geçiremedik. Bu da topyekûn bir karşı duruş sergilememizin önünde engel oluşturdu.

Biz Petrol-İş olarak direniyoruz, ama bu yeterli değil. Özelleştirme İdeolojik bir saldırı olduğu için, ideolojik bir karşı duruş da sergilenmeliydi. Yani özelleştirmeyi tüm emekçiler nezdinde mahkum etmek gerekiyordu. Oysa "biz alırız diyen" sendikalar bile oldu. Biz eylemlerde dostlarımızı yanımızda bulamadık. "Fabrikayı sana vermeyeceğim" diyebilmek çok önemli ama karşımızda devlet var. Biz

PETKİM'in özelleştirilmesine karşı direndik, ama işçi sınıfının öncülerinden, yani devrimcilerden başka kimseyi yanımızda göremedik İşçi sınıfının toplu direnişi olmadan bu saldırıyla başa çıkma şansımız yok.

- Petrol-İş olarak özelleştirme saldırısına karşı direniyoruz dediniz. Nasıl bir direniş sergiliyorsunuz?

M. Çandar: Özelleştirmelere karşı ne yapılması gerekiyorsa onu yapmaya çalışıyoruz. Geçen sene iki miting yaptık. TÜPRAŞ'ta her gün üretimi yavaşlatıyoruz. Günde birkaç saat dolum yapılmıyor. Kamuoyunu duyarlı hale getirmek için çalışıyoruz. Yine de sermaye bildiğini okuyor. Ama biz bildiğimizi okuyamıyoruz. Topyekûn bir karşı duruşu bir türlü gerçekleştiremedik. Diğer sendikalara, "bugün bize yarın size" gelin beraber direnelim diyoruz. Tamam deniliyor ama iş icraata gelince bir türlü beceremiyoruz.

- Bugünlerde TEKEL de parça parça özelleştiriliyor. Burada örgütlü olan Tek Gıda-İş Sendikası'yla mücadeleyi ortaklaştırma girişiminiz oldu mu?

M. Çandar: Yani olmuyor. Tek Gıda-İş Ankara'ya bir yürüyüş düzenledi. Son bir yılda ortak bir şeyler yaptık ama bu yetmiyor. Türk-İş, DİSK, KESK ve diğer demokratik kuruluşlarla ortak mücadeleyi örmek gerek.

- Ama konfederasyonların mücadele etmek gibi bir niyetleri yok.

M. Çandar: Evet, böyle bir çaba içinde değiller. Zaten bu anlayışla bir yere varılamaz. Böyle giderse mevcut sendikal anlayış dibe vuracak.

- O halde bu sendikal anlayışı aşmak gerek. Yani sınıfa yabancılaşan bu anlayış aşılmadığı sürece işçi sınıfı kaybetmeye devam edecek...

M. Çandar: Evet. Ama artık işçilerin de sorunlarına sahip çıkması gerek. Sendikaların bu hale gelmesinde işçilerin de payı olduğunu unutmamalıyız.

"Kamu Yönetimi Reformu" nedir?

"Kamu yönetimi reformu" yasasıyla amaçlanan şey çok basittir. Kapsamlı bir özelleştirme ve köleleştirme operasyonudur. Bu operasyonun arkasında ise İMF, DB, DTÖ gibi emperyalist örgütler bulunmaktadır. Türkiye 1995 yılında "Hizmet Ticareti Genel Anlaşması"na (GATS) imza attı. Bu anlaşma, tüm kamu hizmet ve mal üretiminin özelleştirilmesini dayatıyor. Yani kamu hizmeti diye tabir edilen eğitim, sağlık, sosyal sigorta vb. emekçileri yakından ilgilendiren hizmetleri mal alım-satımı kapsamına sokuyor.

Bu saldırı ile yabancı ve yerli sermayenin mali krizine derman bulmaya çalışan sermaye düzeni, sosyal hizmet kapsamına giren tüm etkinlikleri sermayenin yağmasına açıyor. Saldırının bir yönü budur. Bir diğer yönü ise, çalışanların iş güvencesinden yoksun bırakılarak "sözleşmeli personel" haline getirilmesidir. Eğer bu saldırı engellenmezse kamu hizmeti üreten kurumlar ticarethaneye, çalışanlar köleye, halk müşteriye dönüşecek. Bu saldırı tüm kamu hizmetlerini kapsıyor, biz sadece sağlık alanıyla ilgili olan yeni düzenlemelere kısaca değineceğiz.

"Sağlıkta reform"un adı: Sağlığın ticarileştirilmesi

Sermaye iktidarının yıllardır ülkeyi tüm kaynaklarıyla beraber yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekme operasyonu yayılarak devam ediyor. Bu operasyonun amacı eğitimden sağlığa kadar tüm kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi ve kamu emekçilerinin kölelik koşullarına mahkum edilmesidir. AKP hükümetinin hayata geçirmek için canla başla çalıştığı bu çok kapsamlı saldırının resmi startı, 1 Temmuz '03'te Sağlık ile Sosyal güvenlik bakanlıkları arasında imzalanan "Sağlık bakanlığı-SSK tesislerinin ortak kullanımı protokolü" ile verildi.

Bu protokol sayesinde SSK hastanelerindeki iş yükünün azalacağı, buna bağlı olarak daha iyi hizmet verileceği iddia edilmişti. Oysa aradan aylar geçmiş olmasına rağmen SSK'lardaki iş yükü azalmak şöyle dursun, artmıştır. Birkaç ay önce kabul edilen bir başka protokolle de özel sigorta şirketlerine "Genel Sağlık Sigortacılığı" yapma izni verildi.

Her iki protokolün amacı aynı. Uzun süredir ekonomik kriz içinde bulunan özel hastanelerle sigorta şirketlerine sermaye aktararak buraları beslemek. Bugün özel hastaneler ve sigorta şirketleri bu uygulamadan gayet memnunlar. Bu memnuniyetin sebebi, "teşvik" adı altında kasalarına akan/akacak olan paralardır. Düşünün ki devlet, bu "sağlık tüccarları"na 15 milyonluk "müşterisi" bulunan hazır bir "pazar" sunmaktadır. "Daha kaliteli, daha hızlı" hizmet verileceğine dair iddia ise, sadece bir aldatmacadır. Çünkü yasaya göre bu hizmetlerin "serbest piyasa koşulları kapsamında verilmesi" gerekmektedir.

Soruyoruz, kâr etmeye dayalı "hizmet" kamu hizmeti olabilir mi? Örneğin, özel hastane ya da okulların verdiği "hizmet" bir kamu hizmeti midir yoksa ticaret mi? Biliyoruz ki, bu kurumlar, parasız hasta ya da öğrenciyi kapılarından içeri bile almazlar.

Sermayeye yeni rant alanları açmak amacıyla gündeme gelen bu saldırı için önce ideolojik bir kampanya örgütlendi. Çürümüş sermaye medyası, "KİT'ler zarar ediyor", "devlet hantal", "kamunun rekabete açılması gerek" gibi söylemlere dayalı bir beyin yıkama kampanyası yürüttü. Çünkü medya patronları da yağmadan pay alıyorlar. Bu yalan kampanyası ile bazı kesimlerin kafasını karıştırabildiler. Sosyal güvenlik adım adım bir hak olmaktan çıkarıldı. SSK'nın özelleştirilmesi yönünde birçok girişim tamamlandı. En önemli olanı ise, SSK'nın sağlık ve sigorta işlevlerinin ayrıştırılması ile

özelleştirme için altyapının hazırlanmasıdır.

Sağlığın özelleştirilmesi/ticarileştirilmesi için gündeme getirilen bu saldırı Türk Tabipler Birliği'nin (TTB), sağlık emekçilerinin ve kamuoyunun beklentilerini karşılamak bir yana, "ücretsiz, eşit ve kaliteli sağlık hizmeti" taleplerimize tamamen zıttır. Gelir dağılımının korkunç bir uçuruma dönüştüğü yerde, "paran kadar hizmet" anlayışının neresi eşit olabilir ki? 40 milyon insanın yoksulluk sınırının altında yaşadığı ülkemizde, vatandaşı "müşteri" gören bir sağlık "hizmeti" anlayışı, "paran yoksa öl" demektir!

Sağlıkta personel rejimi: Sözleşmeli kölelik

"Kamu yönetimi reformu"nun ayaklarından birisi de "personel rejimi reformu"dur. Buna göre devlette asli ve sürekli görevler belirlenecek ve bu görevleri yürütenlerin dışında kalanlar yeni yasaya göre çalıştırılacaktır. Sadece İçişleri, Dışişleri, Savunma ve Maliye bakanlıkları bunun dışında tutulacak.

Görüldüğü gibi işçi ve emekçileri yakından ilgilendiren sağlık, eğitim gibi alanlar ilk hedef durumundadır. Bu düzenlemeyi de şöyle belirliyorlar; "kamuda yöneticiler ile çalışanlar arasında yapılacak sözleşmelerle performans yönetimi geliştirilecek, uzun vadede performansa dayalı ücret sistemine geçilecektir." Asalak patronların fabrikalarda uyguladığı "esnek üretim" vahşetini devlet, kamu emekçilerine de uygulamak istiyor. Artık devlet de istediği zaman, istediği emekçiyi kapının önüne koyacak. Yani memurların iyi-köyü varolan iş güvencesinin yerinde yeller esecek.

"Asli" olmayan tüm kamu emekçileri sözleşmeli ve esnek çalışma koşullarına tabi olacak ve performansa göre ücret alacak. Sözleşmeli çalışan ise, geçerliliği bir mali yıl olan hizmet sözleşmesi yapacak. Sözleşmeli personel normal mesai saatleri dışında da çalıştırılabilecek. Hafta tatili ve resmi tatillerde de çalışmak zorunda bırakılacak. Bu çalışmaları karşılığında ise ek ücret talep edemeyecektir. Yani angarya çalışma yasal hale getirilecektir. Kısacası, "Personel Rejimi Reformu" ile tüm emekçiler için "ucuz emek" politikası uygulanacaktır. Böylece kamu emekçileri olarak bizleri "sözleşmeli kölelik" dönemi beklemektedir

Kamu emekçileri bu pervasız saldırıya karşı mücadele etmek zorunda!

Doğaldır ki böyle bir kapsam ve niteliği olan bu saldırı programı kamu emekçileri tarafından kabul edilemez ve onaylanamaz. Bu saldırı programını bir bütün olarak reddetmek zorundayız. Çünkü nasıl gerekçelendiriliyor olursa olsun, temel insan hakkı olan hizmetlerin satılan mal yerine konulması kabul edilemez. Bu saldırının özü insan yaşamının ticarileştirilmesi ve sermayenin çıkarları için milyonların sakatlıkla/ölümle başbaşa bırakılmasıdır.

Bu saldırı sadece sağlık emekçilerini değil, hizmetten faydalananları da mağdur edecektir. Bu da bize hasta ve hasta yakınlarını da mücadeleye katma imkanı veriyor. Dolayısıyla hizmetten faydalananların da mücadeleye katılmalarını sağlayacak çalışmalar yapmalıyız.

Biz sağlık emekçileri olarak vatandaşı "müşteri" kendimizi "tüccar" olarak görmüyoruz ve görmeyeceğiz. Baştan beri savunduğumuz taleplerin arkasında duracak ve kazanana dek mücadelemizi sürdüreceğiz!

*** Herkese eşit, kaliteli, ulaşılabilir sağlık hizmeti!**

*** "Kamu Yönetimi Reformu" geri çekilsin!**

*** Tüm kamu hizmetleri ücretsiz verilsin!**

*** Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!**

*** Herkese iş tüm çalışanlara iş güvencesi!**

SSK işçileri

Bir kez daha Türk Metal'in ihaneti...

Döksan'da işçi kıyımı!

Döksan patronu başta sendikanın yetkisine itiraz etmedi. Türk Metal Sendikası'nın ağaları da hep patronu rahatlatan bir tavır içinde oldular. Kendilerinin eski sendikacılara benzemediğini, üretimi durdurmak gibi bir niyetleri olmadığını tekrarlayıp durdular. Patronları ne kadar düşündüklerini ispatlamak için, daha ilk toplantıda "esnek üretimi biz getirdik" türünden utanç verici sözler sarfettiler. Toplu iş sözleşmesi (TİS) sürecinde ise, yine patronu sıkıştırmama kaygısıyla hareket ettiler. Ama TİS, ancak 3 ay sonra imzalandı. Görüşme süresi boyunca geçen 3 ay, Türk Metal ağalarının onayı ile TİS kapsamı dışında bırakıldı.

Buna rağmen patron, sendikaya iki ay katlandı. Geçen yılın son günlerinde saldırıya geçti. İlk önce sendikalı 5 işçi kapının önüne kondu. Bu işçilerin tümü de Türk Metal'e üye olmaya karşı çıkmışlardı. Bu saldırı sessiz karşılanınca hemen arkası geldi ve atılan işçi sayısı 20'yi geçti. Saldırının gerekçesi; fabrikadaki bir bölümün taşerona devredileceği iddiasıydı. Oysa çıkışı verilen işçilerin bir kısmı aynı fabrikanın işini hemen yan binada yapmaya başladılar. Tabii sendikasız ve tüm sosyal haklardan yoksun bir şekilde.

Gerçekte bu uygulama bir oyundan ibaret. Amaç ise sendikal örgütlülüğü dağıtmak. Çünkü taşeron diye gösterilen kişi, fabrikadaki ustalardan biridir. Zaten bunun oyun olduğu patronun daha önce söylediklerinden de bellidir. İlk başta sendikadan istifa edersek hem TİS ile kazanılacak hakları vereceğini, hem de 3 yıl için iş garantisi vaadetmişti.

Türk Metal Sendikası, her zamanki ihanetçi tutumunu burada da sergiledi. İşçiler kapı önüne konurken fabrikaya uğramadılar bile. Biz onları çağırdığımız halde bir defa bile gelip "ne oluyor?" diye sormadılar. Zaten ilk atılan 5 arkadaşı kendileri de istemiyordu. Zira bu işçiler baştan beri Birleşik Metal-İş'e üye olmayı savunmuşlar, ayrıca Türk Metal ağalarının işçilere söyledikleri yalanları ortaya çıkararak, bu hainleri teşhir etmişlerdi.

Türk Metal hainleri, ilk toplantıda patronun bizi işten atamayacağını, çünkü "iş güvencesi" yasasının çıktığını söylemişlerdi. Olası bir saldırıya karşı direnişi gündeme getirdiğimizde ise, "İşi durdurursak haksız duruma düşeriz. Biz sizin ekmeğinizi savunmak için varız" gibi yeni yalanlar uydurdular. Seçtikleri temsilcinin tutumu da onlardan pek farklı olmadı. Bu kişi, saldırıya kaşı üretimi durdurma önerisini kabul etmediği gibi, böyle bir eylem olursa kendisinin karşı çıkacağını söyledi.

Türk Metal ağaları, fabrikada sadece 8 üyeleri kaldığı halde tutumlarını değiştirmediler. Hatta işçilerin ücretlerinden kesilmesi gerek sendika aidatını patronun ödediğini iddia ederek reklamını yaptılar. Atılan işçilerin yerine sözleşmeli işçiler alındı ve şu anda toplam 44 işçinin sadece 8'i sendikalı.

Aslında bu saldırı önceden bekleniyordu. En azından işçilerin bir kısmı tarafından. Bazı arkadaşlar saldırıya karşı hazırlanmak ve mücadele etmek gerektiğini dile getirmişlerdi. Fakat çoğunluk buna yanaşmadı. İşçilerin bir kısmı sendikanın yalanlarına inanırken, diğer bir kesim ise, "tazminatlarımızı alıp çıkarız" havasındaydı.

Tabii patronun saldırıyı, "bölüm kapatıyorum" kılıfı altında gündeme getirmesi de işçiler arasında "adam bölümü kapatıyor, yapacak bir şey yok" gibi yanlış bir düşüncenin oluşmasına neden oldu. Bunlara, TİS'le elde edilen kazanımların sembolik düzeyde kalmasını da eklemek gerek. Bu etkenler saldırının daha kolay başarıya ulaşmasına zemin hazırladı.

İşçileri bilinçlendirmek, ya da mücadeleye hazırlamak için kılını kıpırdatmayan Türk Metal'in işçi düşmanı, çirkin yüzünü bir başka vesileyle de gördük. Bu sermaye uşakları soru soran ve beklenen saldırıya karşı direnişe geçmeyi öneren arkadaşları dolaylı bir şekilde tehdit etmişlerdir. Bu da onların patron yalakası olduğunun açık bir ispatıdır.

Sonuç olarak asalak patron, sendikal çalışmayı başlatan (yanlış sendika seçilmiş olmakla beraber), bunu sonuca ulaştıran bölümü kolaylıkla tasfiye etti. Bu haliyle varılan nokta, TİS imzalansa bile sendikal örgütlülüğün fiilen bitmesi anlamına geliyor.

Yaşadığımız bu deneyim açıkça gösterdi ki, eğer işçiler köle muamelesi görmek istemiyorlarsa, buna göre hareket etmekle yükümlüdürler. Yani sendika olsa da olmasa da işçiler kendi aralarında örgütlü olmak, birbirine güvenmek ve her zaman mücadeleye hazır olmak zorundalar. Tabii bunu başarmak bilinçli/öncü işçilerin göstereceği çabaya da bağlıdır.

İşten atılan Döksan işçileri

Kölelik yasalarına karşı direnelim!

Çalışma koşullarını patronların çıkarlarına göre düzenleyen yeni iş yasasının (kölelik yasası), işçi sınıfı için yıkıcı/köleleştirici sonuçları birçok fabrikada görülmeye başla ı. Kölelik yasası daha hazırlık sürecindeyken, bu yasaların ne anlama geldiğini, kimlere hizmet ettiğini bültenimizde defalarca işleyerek işçi kardeşlerimizi uyarmaya çalıştık. Ayrıca bu yasalarla ilgili bir de broşür hazırlayıp ulaşabildiğimiz işçilere dağıttık. Ne yazık ki, yeteri kadar duyarlılık sağlanamadı.

İşçi sınıfının tarihsel kazanımlarını hedef alan bu saldırıya karşı bazı sembolik eylemler dışında bir tepki gösterilmedi. Sendikaların bazıları izledi, bazıları da onayladı. Öncü/bilinçli işçilerin birçoğu ise, bazı sendika yönetimleri gibi, "yok canım, mümkün değil, böyle bir yasa çıkmaz" diyerek rahatlarını bozmadılar. Oysa kölelik yasası, işçi sınıfının 150 yıllık mücadele ile kazandığı hakları bir çırpıda geri alıyordu.

Fakat sermaye boş durmuyor. Birçok fabrikada çalışma koşulları kölelik yasasına uygun hale getirildi. Esnek üretim, ücretsiz izin, ödünç işçilik, taşerona devretme, mesailerin ücret yerine dinlenme olarak verilmesi... Yani bir dizi saldırı uygulanır durumda. Patronlara ayrıcalık sağlayan bu yasa ile, sendikal örgütlenme zorlaştırılmış, örgütlü yerler de tasfiye edilmeye başlanmıştır.

Geçen ay Dudullu Organize Sanayi Bölgesi'nde bir fabrikada 150'ye yakın işçi işten atıldı. Gerekçe, sipariş olmaması ve stok mal bulunması. Kurtköy'de bulunan orta ölçekli bir metal fabrikasında ise 20'ye yakın işçi kapının önüne konuldu. Gerekçe, işçi maliyetlerinin yüksek olması. Her iki işyerinde de saldırıya bulunan kılıf kölelik yasasına uygundur. Artık patronların yapması gereken tek şey, bir gerekçe uydurmaktır. İşçilere dayatılan şey ise, şikayet etmek. Şikayet yolunun açık tutulması, aslında işçileri fiili mücadeleden uzak tutmak için düşünülmüş bir tuzaktır.

Artık bu saldırılar her an kapımızı çalabilir. Asalak patronlardan haklı taleplerimizi söküp almak için karşılarına dikilmeliyiz. Her fabrikada/atölyede örgütlü bir mücadele örmek görevi bizi bekliyor. Ama bu mücadeleleri birleştirerek sınıf dayanışmasını sağlamak ve ortak direnişi de örmek gerekiyor. Bir avuç sömürücünün rahatı ve huzuru için işsizliğe/sefalete katlanmayalım. Unutmayalım ki işçi sınıfının kurtuluşu, kendi sınıf birliği ve örgütlü kavgasıyla olacaktır.

Kölelik yasalarına karşı direnelim!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kartal'dan sınıf bilinçli bir işçi

Bölgemizi yağmalayanlara karşı direnmek bir görevdir!

Emperyalist/siyonist saldırganların Irak ve Filistin'de yaptıkları yıkım ve katliamlara her gün tanık olmaktayız. İnsani duygularını yitirmeyen herkesi çileden çıkaran bu vahşeti, Amerika ve uşakları, "Ortadoğu'ya demokrasinin getirilmesi" şeklinde yutturmaya çalışıyorlar. Oysa biliniyor ki, Amerikan-İngiliz haydutlarının temel derdi, bölgeye egemen olmak ve doğal zenginlikleri yağmalamaktır.

Ancak bu hedefe ulaşmak öyle kolay değildir. Irak'tan sonra Suriye ve İran'a saldırmaya hazırlanan ABD emperyalizmi, Irak halkının direnişi karşısında acze düştüğü için bu kanlı planlarını şu ana kadar hayata geçiremedi. Zira gittikçe güçlenen Irak direnişi, işgal ordularına darbe üstüne darbe indirerek onlara sürekli kayıplar verdiriyor. Öyle ki, en modern silahlarla donanan Amerikan ordusu işin içinden çıkamaz hala geldi. Bu sıkışmadan dolayı, Bush ve savaş çetesi Birleşmiş Milletleri (BM) yardıma çağırmak zorunda kaldılar. Ama onlar Irak'a saldırdıkları zaman kendilerini desteklemeyen BM için "demode oldu" demişlerdi.

"Büyük Ortadoğu projesi" diye tanımlanan bu saldırılar dizisini tek başına hayata geçirmekte zorlanan ABD, diğer emperyalistlerden yardım isterken, bölgedeki işbirlikçilerini de sonuna kadar kullanmak istiyor. İşte Amerika'nın bu haydutluğuna destek veren Genelkurmay başkanlığı, Amerikan ordusu ile gizli bir anlaşma imzalayarak, Adana'daki İnciklik Üssü'nü istedikleri gibi kullanma hakkı tanıdı. Yani bu haydut sürüsü, İncirlik Üssü'nden kaldıracağı uçaklarla tüm bölge halklarının tepesine bomba ve füze yağdırabilecek.

Bu anlaşma Türkiye kamuoyundan gizli tutuldu. Ancak Amerikan medyası bunu haber konusu edince Türkiye'de de duyulmuş oldu. Bunun üzerine generaller bir açıklama yaparak bölge halklarına düşmanlığın belgesi olan bu anlaşmayı savundular. Yani Ortadoğu'da Amerikan emperyalizmi ile İsrail-Türkiye gibi has uşakları, bölgede yaşayan tüm halkları hedef alan bir ittifak kurmuş durumdalar. Bu saldırganlığın şimdiki hedefi Irak ve Filistin halklarıdır. Bu haydutların önü alınamazsa ileride sıra başka halklara da gelecektir.

Halihazırda Filistin ve Irak halkları bu vahşete karşı kahramanca bir direniş sürdürüyorlar. Fakat bu saldırgan güçleri, tüm bölge halklarının enternasyonal bir direnişi olmadan durdurmak pek mümkün görünmüyor. Dolayısıyla bu direnişi sahiplenmek onurlu, geleceği düşünen her işçi ve emekçinin görevidir!

21 Mart Newroz Zulme karşı isyan ateşinin tutuştuğu gün...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Vahşi sömürüye karşı direnişin sembolü...

Emekçi kadınların ve Demirci Kawa'nın isyan ateşlerini günümüz tiranlarına karşı tutuşturalım!

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 102 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Mart 2004 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ●
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST